

גילי ליר הטלפון בבית
אני בדיעה של שמיר וגם של פרסו

מיקצוען

א ודה וגם אבוש: לא צמיתי בתחרות הקדם-אירוויזיון, אף לא בקצה זנבו של שיר מהשירים המתחרים. בכל זאת, למחרת בבוקר קם שם בישראל - גילי, כוכב נולד! מכיוון שהכוכב הוא בן 12, עוררה זכייתו רגשות מעורבים: מצד אחד המיס קול-הפעמונים שלו לבבות ועורר רגשות אימהיים, אך לם מצד שני - רתחו כמה מהמתחרים הבוגרים בטענה הישנה נושנה, שילדים גונבים כל הצגה, נקודה. עבור גילי נתנאל היתה זאת אמנם החשיפה הראשונה בק"נה"מיה לאומי, אולם פגישה איתו גרמה לי לציין לעצמי, מדי כמה שניות: "מיקצוען!"

גילי הוא ילד נאה, משוחרר, בוטה בעצמו. פרט לתיקון-תיקון של אברהם, אביו, שנכח בתחילת השיחה, הוא ירה את כל התשורת הנכונות, מבלי להתבלבל ואף שאל אותי בחזרה, מבלי להסיק מיק.

כמוסיקת-רקע שימש הצילצול המטרדי של הטלפון בדירת מיש-פחת נתנאל בראשון-לציון.

"גילי עסוק כרגע", ענו האם והאחות, "הוא לא יכול לגשת לטל-פון. מתי הוא יתפנה? כרגע לא ניתן להפריע לו!"

גילי נראה פחות מטרד ממני מהתכונה. למעשה היה שלוו למדי. גם הגיחוכים והצינפונים של עלמות-חן מקומיות, עת הצטלם מחוץ לדירת-הוריו, לא הוציאו אותו משלוותו. הוא הביט בי בהשלמה, כשאמר: "אוף, עכשיו תראי איך ירדמו אחרי..."

והם רדפו. גילי הצטלם, הילדות ציחקו ברקע וניסו לזכות בתשומת-לב. אני התעצבנתי, אך גילי, כאילו התנסה בכך במשך שנים, שם פס והתעלם.

גם להצטלם הוא יודע, הזמר הצעיר. וכמיקצוען מושפף, מה יאמר? שהוא שואף להיות זמר? חלילה-יחס, עורך-דין. הילד יהיה עורך-דין!

פוליטיקה:

"אם הערבים

לא יתנהגו יפה..."

אני לא חושב שאזכה באירוויזיון, לא חושב. 50% — זה פוליטיקה בתחרות הזאת.

יש מדינות שככלל ידלגו עלי, לא יתנו לי נקודות. לא אוהבים אותנו עכשיו. גם לקראת תחרות הקדם הכנתי עצמי שלא אוכה — כרי שלא אתאכזב.

ברור לי שישאלו אותי בשווייץ שא"ל לות פוליטיות. כן, אני מייצג את המרד-נה! לא, לא מכינים אותי מה לענות שם — אני שולף בלי בעיות.

מה אשלוף על הסיכסוך במזרח-התיכון? אגיד שצריך לדבר עם הערבים לאט-לאט: קודם-ככל עם המקומיים וא"חריכך — לצאת החוצה, אבל לאט-כ

קאריירה כזמר? אני אמשיך סתם ל-שיר. אני לא חושב להקליט. בעצם, אולי. מרברים עכשיו על הוצאת תקליט, אבל אני לא אוהב כליכך אולפני-הקלטה.

הקלטת פעם? לא? זה מין חדר סגור. זה אולי כיף לשמוע תקליט מוכן, אבל להקליט? זה מעייף!

לימודים:

"להיות עורך-דין!"

לש לי ממוצע בסדר. בעצם כיתמי-ממוצע טוב. אני הכי טוב באנגלית. מה בעייתית אצלי? כלום, אין "בעייתית". הכל 8, 9, 10. אין לי אף 7 אחר. זה לא בל לי בקלות, אבל אני גם לא יושב שעות וקורא ספרים.

אני בכלל לא רוצה להיות זמר. לא זוכר מה רציתי להיות כשהייתי קטן, אבל עכשיו אני רוצה להיות עורך-דין. לכן אני לומד ברצינות. זמר — זה לרוץ ממקום למקום. זאת ארץ כליכך

"לעשות לאט-לאט, אבל אם הערבים לא יתנהגו יפה — נזרוק אותם לים!"

לאט. אבל אם הם לא יתנהגו יפה — נזרוק אותם לים!
את מבינה, אני גם בדיעה של יצחק שמיר, וגם בדיעה של שימעון פרס. העיקר הוא שלא צריך לעשות צעדים חפזים.

סיוט: "לא

במקום ה'22'!"

משתדל שלא לחשוב על האירויזיון. פשוט לא חושב על זה. זה שזה יהיה בשידור חי — זה קצת מרגש. בכל מיקרה לא תהיה בושה לחזור הבית. עצם העובדה שהגעתי לאירוויזיון... אבל לא הייתי רוצה להגיע למקום ה'22'. לא, לא הייתי רוצה בכך. אמא, לאיזה מקום לא היית רוצה שאגיע? אין לי סיוט, מה יקרה כשיתחלף לי הקול. זה גם לא מסקרן אותי. אני אוהב לשיר, אבל זה רק תחביב. מעניין מתי יתחלף לי...

קטנה, עם כליכך הרבה בילבול-מות. מי צריך את זה?
מדוע עורך-דין? לא מפני שזה מיקצוע מוכר, לא בגלל החליפות האלה... זה נורא מעניין ככה. אני יודע גם ממה שאני רואה בטלוויזיה.

נשים: "יש לי

חברה מיום שני..."

לאת החברה שלי. קוראים לה איילת. ממתי אנחנו חברים? מ... מ... יום שני. כלומר: היינו חברים שנה, כשי היינו בכיתה ד', כן, איילת לומדת איתי. מאז היו לי חברות אחרות, ולה — חברים אחרים. היא תחגוג בת-מיצוה בריוק כשאהיה בשווייץ, באירוויזיון. כן, חזרנו להיות חברים אחרי שזכיתי בקדם-אירוויזיון. זה עזר...

הרבה ננות כאות עכשיו לראות או"ת, מצביעות עלי, אה, אני לא מתייחס. אילו לפחות היו יפות כמו החברה שלי. כן, אני גאה בזה שהיא יפה.

